

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Tomáše Foltase a Jana Kratochvíla v právní věci navrhovatele: **R. K.**, zastoupený Mgr. Ondřejem Kurkou, advokátem se sídlem náměstí Republiky 679/5, Opava, proti odpůrkyni: **Rada obce Těrlicko**, se sídlem Májová 474/16, Těrlicko, zastoupená Mgr. Františkem Korbelem, Ph.D., advokátem se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) D. P., II) M. S., III) D. S., IV) M. H., V) S. B., VI) M. M., VII) Z. M.**, zastoupený J. M., **VIII) L. F., IX) J. S.**, zastoupený M. S., **X) P. P., XI) E. P., XII) G. K., XIII) Š. Š., XIV) J. P.**, zastoupená Mgr. Jiřím Nezhybou, advokátem se sídlem Údolní 567/33, Brno, **XV) K. Š.**, zastoupený Mgr. Jiřím Nezhybou, advokátem se sídlem Údolní 567/33, Brno, **XVI) J. S.**, zastoupený Mgr. Jiřím Nezhybou, advokátem se sídlem Údolní 567/33, Brno, **XVII) BYDLENÍ U PŘEHRADY, s. r. o.**, se sídlem U Pošty 375/2, Havířov, **XVIII) BYDLENÍ U PŘEHRADY S VYHLÍDKOU, s. r. o.**, se sídlem U Pošty 375/2, Havířov, **XIX) R. J., XX) T. J., XXI) Ž. J., XXII) M. B.**, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy – Územní opatření o stavební uzávěře na území obce Těrlicko ze dne 13. 1. 2025, v řízení o kasační stížnosti odpůrkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 11. 2025, čj. 76 A 1/2025-196, o návrhu odpůrkyně na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

- I. Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek spočívající v tom, že až do skončení řízení o kasační stížnosti se pozastavují účinky rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 11. 2025, čj. 76 A 1/2025-196.
- II. Odpůrkyni **se ukládá** povinnost zaplatit soudní poplatek ve výši 1 000 Kč za rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Odpůrkyně vydala dne 13. 1. 2025 opatření obecné povahy, a to územní opatření o stavební uzávěře (dále jen „OOP“). Proti tomuto OOP podal navrhovatel návrh podle § 101a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), o kterém Krajský soud v Ostravě rozhodl v záhlaví uvedeným rozsudkem tak, že napadené OOP zrušil ke dni právní moci svého rozsudku. Proti tomuto rozsudku krajského soudu podala odpůrkyně (dále „stěžovatelka“) kasační stížnost, jejíž součástí je i návrh, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

Návrh stěžovatelky

[2] Stěžovatelka v návrhu vysvětlila, že napadené OOP přijala za účelem ochrany svého území před živelnou výstavbou, a to do doby, než bude přijat nový územní plán. Stěžovatelce tedy rozsudkem krajského soudu vznikla újma, neboť zrušení stavební uzávěry vede k ohrožení budoucího využití území tak, jak je zamýšleno v připravovaném územním plánu. Návrh tohoto nového územního plánu má být zanedlouho zveřejněn.

[3] Nyní napadená stavební uzávěra obsahuje dostatečné odůvodnění toho, proč byla přijata. Jde zejména o nedostatečnou kapacitu veřejné infrastruktury nebo občanské vybavenosti. Naopak živelná výstavba, jíž měla stavební uzávěra předcházet, by vedla ke zvýšení zastavěnosti obce a počtu obyvatel, na což obec není dostatečně připravena. Příkladem této výstavby je záměr navrhovatele, který hodlá v nevhodné lokalitě postavit 8 rodinných domů. Na tento záměr nemohla být vydána výjimka ze stavební uzávěry. Pokud by záměr navrhovatele byl v důsledku zrušujícího rozsudku krajského soudu povolen, tak by na daném území vznikl stav, který by stěžovatelka již nemohla zvrátit, a to ani tehdy, pokud by její kasační stížnost byla úspěšná. Nevhodným záměrem je i záměr osoby zúčastněné na řízení XIV) na stavbu 13 rodinných domů.

[4] Stěžovatelka tedy vydáním nyní napadené stavební uzávěry sledovala legitimní cíl. Krajský soud však svým rozsudkem ohrozil naplnění tohoto cíle. Z odůvodnění rozsudku krajského soudu navíc vyplývá, že pokud by stěžovatelka přijala stavební uzávěru až o měsíc později, tj. v době po schválení zadání nového územního plánu zastupitelstvem, pak by již byla zřejmá vůle zastupitelstva o rozsahu stavební uzávěry. Krajský soud tím naznačuje, že pokud by stěžovatelka nyní přijala totožnou stavební uzávěru, jakou je ta nyní napadená, pak by tato nová uzávěra již obstála.

[5] Stěžovatelka má za to, že pokud by Nejvyšší správní soud sice nepřiznal kasační stížnosti odkladný účinek, ale následně by napadený rozsudek krajského soudu zrušil, pak by stěžovatelce vznikla zásadně větší újma, než jaká by vznikla jiným osobám. Tím, že stěžovatelka přijala napadenou stavební uzávěru, plnila svoji povinnost ohledně všestranného rozvoje území. Naopak přiznání odkladného účinku se zásadně nedotkne práv jiných osob, neboť ty mohou své záměry zrealizovat i po vydání nového územního plánu, byť v souladu s ním. V nynější věci jde tedy o ochranu veřejného zájmu, jehož ohrožení by představovalo nepoměrně větší újmu, než jaká by přiznáním odkladného účinku vznikla jiným osobám, přičemž nedojde k rozporu s žádným jiným veřejným zájmem (usnesení rozšířeného senátu NSS z 1. 7. 2015, čj. 10 Ads 99/2014-58, č. 3270/2015 Sb. NSS, body 20 až 36). Stěžovatelka dodává, že Nejvyšší správní soud přiznal odkladný účinek i kasační stížnosti sousední obce Horní Bludovice, která byla podána za srovnatelných skutkových okolností (usnesení NSS z 19. 6. 2025, čj. 10 As 109/2025-36, dále jen „usnesení *Horní Bludovice*“).

Vyjádření navrhovatele

[6] Navrhovatel ve svém vyjádření navrhuje, aby Nejvyšší správní soud tento návrh na přiznání odkladného účinku zamítl. Navrhovatel připomíná, že k přiznání odkladného účinku by mělo docházet jen výjimečně, přičemž stěžovatelka ve svém návrhu neuvádí a nedokládá, v čem konkrétně má spočívat hrozící újma. Stěžovatelka neprokázala, proč je

pokračování

záměr navrhovatele rizikový pro infrastrukturu obce v porovnání se záměry jiných potenciálních stavebníků. Stěžovatelka uvádí, že zrušení stavební uzávěry povede k nevratnému znehodnocení území, nicméně již neuvádí, že by v těchto lokalitách skutečně měly v dohledné době vzniknout nějaké rozsáhlé záměry. Stěžovatelka nevysvětlila ani koncepci nového územního plánu či jaké plochy chce vlastně chránit.

[7] Od roku 2008 je účinný stávající územní plán, který i navzdory svým změnám stále umožňoval stavební činnosti i na pozemcích navrhovatele. Navrhovatel tedy pokračoval ve svém projektu na výstavbu 8 rodinných domů. Od roku 2022 však v obci došlo ke změně politické reprezentace, která usiluje o omezení výstavby. Stěžovatelka však tak nečiní zákonným způsobem, ale stavební uzávěrou, jejíž nezákonnost potvrdil krajský soud. Tato uzávěra byla přijata pro fakticky všechny zastavitelné plochy v obci a byla přijata v době, kdy stěžovatelka nevěděla, co konkrétně chce touto uzávěrou chránit a jak bude zastavitelnost definována v novém územním plánu. Nyní napadená stavební uzávěra je tedy nepředvídatelná a diskriminační.

[8] Stavební úřad byl na základě nyní napadené stavební uzávěry v posledních dvou letech nečinný. Navrhovatel proto není zřejmé, jak by mohla v obci v nejbližší době vzniknout živelná výstavba, na kterou stěžovatelka upozorňuje, jestliže stavebníci nedisponují povoleními či projektovými dokumentacemi. Navrhovatel má za to, že se ze strany stěžovatelky jedná o nepřátelský postoj vůči němu či bývalým politickým reprezentantům obce, kteří chtějí realizovat své záměry. Projekt navrhovatele, který spočívá ve stavbě 8 rodinných domů, nelze považovat za nějak zásadní, jestliže se v Těrlicku již nyní nachází asi 1 500 domů a žije zde asi 5 000 obyvatel.

[9] Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti by naopak vznikla újma navrhovatel, neboť ten na základě předchozích dílčích povolení již vynaložil značné prostředky na vybudování komunikační a technické infrastruktury, na projekční práce a na právní zastoupení. Dále by tedy trval tento nepřípustný zásah do vlastnického práva navrhovatele a jeho újma by se prohlubovala. Vzhledem k množství osob zúčastněných na řízení (dále jen „OZNŘ“) je přitom zřejmé, že tato újma se netýká pouze navrhovatele, ale také dalších potenciálních stavebníků. Pokud soud nepřizná odkladný účinek kasační stížnosti, tak újma stěžovatelky bude spočívat pouze v tom, že se bude muset i nadále řídit stávajícím územním plánem, a to do doby, než bude přijat nový územní plán či nová stavební uzávěra. Nepřiznání odkladného účinku ani neohrozí veřejný zájem, neboť veřejný zájem na zákonnosti územního plánování byl obhájen právě až rozsudkem krajského soudu.

Vyjádření OZNŘ XIV) - XVI)

[10] Ve svém vyjádření OZNŘ XIV) – XVI) navrhuji, aby Nejvyšší správní soud návrh zamítl, neboť pro přiznání odkladného účinku nejsou splněny podmínky. Pokud stěžovatelka hodlá zamezit živelné výstavbě na území obce, tak pro to může využít jiné právní prostředky. Konkrétně může vydat novou stavební uzávěru či urychlit přípravu nového územního plánu či se může účastnit povolovacích řízení. Tyto OZNŘ se ztotožňují s krajským soudem v tom, že v době přijímání stavební uzávěry ještě nebyla zřejmá vůle zastupitelstva. Stěžovatelka proto nyní nemůže dodatečně poukazovat na hrozící újmu.

[11] Není rovněž pravdou, že by přiznáním odkladného účinku nedošlo k újmě u jiných osob. OZNŘ XIV), která hodlala postavit 12 rodinných domů (pozn. NSS: stěžovatelka uvádí, že jde o 13 domů), již disponovala dílčími povoleními pro technické či komunikační zázemí. Měla tak legitimní očekávání, že její záměr získá i rozhodnutí o povolení záměru. Tato OZNŘ již proinvestovala miliony Kč, přičemž její žádosti o výjimku ze stavební uzávěry stěžovatelka nevyhověla. Přiznání odkladného účinku by tedy této OZNŘ způsobilo újmu, neboť vzhledem k prodloužení řízení by musela zaktualizovat příslušná stanoviska a dokumenty, k čemuž by musela vynaložit další finanční prostředky. Odkaz stěžovatelky na usnesení *Horní Bludovice* není pro nynější věc přílehlavý. Zatímco v tehdejší věci soud přiznal odkladný účinek, neboť tehdejší stěžovatel se soustavně bránil proti stavbě, tak v nynější věci stěžovatelka nejprve vymezila dané pozemky jako zastavitelné, a následně přijala tuto nezákonnou uzávěru.

Vyjádření OZNŘ IX)

[12] Ve svém vyjádření OZNŘ IX) navrhuje, aby Nejvyšší správní soud návrh zamítl. Přiznání odkladného účinku by této osobě způsobilo újmu v podobě pokračující právní nejistoty, znemožnění prodeje dotčených pozemků či snížení jejich tržní ceny. Stěžovatelka přitom může využít jiných právních možností pro naplnění svých zájmů.

[13] V následném doplnění svého vyjádření OZNŘ IX) uvedla, že podala žádost o územně plánovací informaci, kterou však stavební úřad úmyslně odmítá vyřídit. OZNŘ IX) proto navrhuje provést důkaz audionahrávkou, v níž měla vedoucí stavebního úřadu potvrdit, že stavební úřad jedná v rozporu se zákonem.

Vyjádření OZNŘ IV)

[14] Ve svém vyjádření OZNŘ IV) navrhuje, aby Nejvyšší správní soud návrh zamítl. Krajský soud svým rozsudkem korigoval svévolný, nezákonný excés stěžovatelky, jímž je napadená stavební uzávěra. Stěžovatelka opomíjí údaje o tom, že současný stavební vývoj v obci je udržitelný, přičemž k zastavěnosti, proti níž se stěžovatelka brání, by došlo až v horizontu několika desítek let. Nynější uzávěra brání ve fakticky jakékoliv stavební činnosti. Tato uzávěra byla přijata jako pomsta vůči předchozím politickým představitelům obce, nicméně má zásadní omezující vliv i na jiné občany. Již nyní je zřejmé, že stěžovatelka hodlá obejít rozsudek krajského soudu tím, že přijme novou uzávěru. Stěžovatelka ve svém návrhu nepřipustně argumentuje zásahem do své právní sféry a také tím, že brojí proti samotnému rozsudku krajského soudu. Obavy stěžovatelky jsou hypotetické a nedosahují dostatečné intenzity pro přiznání odkladného účinku.

[15] Dle judikatury platí, že pokud krajský soud zrušil daný akt pro procesní vady, tak Nejvyšší správní soud nepřizná kasační stížnosti žalovaného odkladný účinek (z právní věty II. usnesení NSS z 2. 5. 2013, čj. 6 As 61/2013-20). Stěžovatelka může nezákonnost své uzávěry zhojit tím, že vyčká na řádné přijetí nového územního plánu. OZNŘ IV) dále odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Praze z 5. 12. 2017, čj. 50 A 16/2017-77, v němž byla tehdy napadená uzávěra zrušena pro nepřezkoumatelnost. Krajský soud v Praze přitom vytýkal tehdy napadené uzávěře stejné vady, jakými dle OZNŘ IV) trpí i nynější uzávěra. Jde-li o odkaz stěžovatelky na usnesení *Horní Bludovice*, tak OZNŘ IV) má za to, že tento odkaz není na nynější věc přílehlavý. V tehdejší věci šlo o ochranu jediné parcely před

pokračování

záměrem, jehož realizace měla brzy začít, a šlo o jednoho stavebníka. Horní Bludovice, které mají výrazně menší rozlohu než Těrlicko, přitom nově vymezily více než 100 ha zastavitelných ploch. Není tak zřejmé, jak stavba pouhých 21 domů v Těrlicku může nevratně znehodnotit území.

Posouzení Nejvyšším správním soudem

[16] Podle § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. soud přizná na návrh stěžovatele po vyjádření žalovaného (zde navrhovatele) usnesením kasační stížnosti odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozsudku krajského soudu znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[17] Kromě formální podmínky, již je vznesení příslušného návrhu, je pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nutné splnění tří podmínek: (1) výkon nebo jiné právní následky musejí pro stěžovatele znamenat újmu, (2) újma musí být pro stěžovatele nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a (3) přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem (výše odkazované usnesení rozšířeného senátu NSS čj. 10 Ads 99/2014-58, bod 24). Povinnost tvrdit a osvědčit hrozbu újmy tíží stěžovatele (usnesení NSS z 24. 9. 2015, čj. 2 As 218/2015-50, bod 5). Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti musí být proto dostatečně individualizovaný a podepřený konkrétními důkazy (usnesení NSS z 30. 1. 2012, čj. 8 As 65/2011-74, bod 9; pozor však na bod [19] tohoto usnesení), přičemž stěžovatelem tvrzená a prokazovaná újma musí být závažná a reálná, nikoli pouze hypotetická a bagatelní (usnesení NSS z 3. 10. 2017, čj. 9 Afs 275/2017-20, bod 10). Tyto podmínky je třeba posuzovat s přihlédnutím ke specifikům OOP jakožto předmětu řízení. Specifikum OOP spočívá v tom, že zasahují širší okruh osob, a nikoliv jen jmenovitě uvedeného adresáta, což je případ správních rozhodnutí (usnesení NSS z 19. 1. 2016, čj. 8 As 152/2015-64, body 22 a 23).

[18] Stěžovatelka má za to, že nepřiznáním odkladného účinku kasační stížnosti by byl ohrožen zájem na udržitelném rozvoji území obce. Pokud by totiž soud nepřiznal kasační stížnosti odkladný účinek, pak by pozbyla svých účinků nyní napadená stavební uzávěra, skrze níž má být tento zájem naplňován. Tato uzávěra totiž, dle stěžovatelky, má zabránovat živelné výstavbě, na níž není technická infrastruktura a občanská vybavenost v obci připravena. Stěžovatelka v tomto ohledu odkazuje na text samotné uzávěry. Z něj vyplývá, že obci brání v dalším rozvoji např. nedostatečná kapacita mateřské školy, kanalizačního řádu či pozemních komunikací. Jako konkrétní příklady nevhodné výstavby pak stěžovatelka uvádí záměr navrhovatele a OZNR XIV).

[19] Nejvyšší správní soud na jednu stranu souhlasí s navrhovatelem v tom, že si lze ze strany stěžovatelky představit i podrobnější zdůvodnění toho, proč by její kasační stížnosti měl být přiznán odkladný účinek. Ačkoliv se stěžovatelka soustředila zejména na vysvětlení, že další stavební činnosti budou v rozporu s cíli, resp. důvody, stavební uzávěry, a tedy i s cíli nového územního plánu, tak tyto důvody či cíle účinků stavební uzávěry uvedla stěžovatelka spíše obecně (viz bod výše). Na druhou stranu je ale třeba dodat, že „*míra konkrétnosti tvrzení stěžovatele o vzniku újmy (a jeho prokázání) bude nezbytně odrážet předmět řízení a povahu správního aktu, který je přezkoumáván soudem ve správním soudnictví. Jiný*

rozsah individualizace tvrzení (a jejich prokázání) lze předpokládat u konkrétního správního rozhodnutí týkajícího se zcela specifické věci, menší podrobnosti lze očekávat a připustit, je-li odkladný účinek žádán v případě přezkumu opatření obecné povahy jako abstraktně-konkrétního správního aktu“ (výše odkazované usnesení NSS čj. 5 As 255/2016-25).

[20] Soud přitom souhlasí se stěžovatelkou v tom, že nepřiznáním odkladného účinku by skutečně mohla vzniknout újma na zájmu na udržitelném rozvoji území. Pokud by totiž nynější stavební uzávěra skutečně pozbyla svých účinků, pak by teoreticky mohla být vydána pravomocná rozhodnutí o povolení záměrů navrhovatele či OZNŘ. Účinky těchto rozhodnutí by však, dle stávající rozhodovací praxe, již nemohly být novou stavební uzávěrou či novým územním plánem překonány (rozsudek NSS z 26. 6. 2025, čj. 4 As 11/2025-58, bod 60). Jinými slovy – záměry navrhovatele a OZNŘ by tedy mohly nevratně ohrozit důvody či cíle, pro které byla nynější uzávěra přijata, a zároveň by mohly ohrozit cíle případně nové uzávěry či nového územního plánu. Hrozící újma tak spočívá v rovině nastolení určitého právního stavu, který by ale stěžovatelka mohla posléze jen obtížně zvrátit (usnesení NSS z 22. 11. 2012, čj. 3 As 2/2012-34). Tato újma přitom není hypotetická či časově vzdálená, ale reálná. Navrhovatel a OZNŘ XIV) totiž dle svých tvrzení již disponují dílčími povoleními, které potřebují k realizaci svých záměrů. Lze tedy předpokládat, že tyto osoby již disponují též projektovými dokumentacemi v určité míře úplnosti, a že tedy budou v brzké době usilovat i o získání „definitivních“ povolení pro své záměry.

[21] Nejvyšší správní soud se proto dále zaměří na otázku, zda by nepřiznání odkladného účinku vedlo k nepoměrně větší újmě na výše popsaném zájmu, než jaká by vznikla jiným osobám, pokud by kasační stížnosti naopak byl přiznán odkladný účinek.

[22] Navrhovatel a přinejmenším OZNŘ XIV) shodně uvádějí, že přiznáním odkladného účinku by jim vznikly další náklady, které by musely vynaložit pro realizaci svých záměrů (např. náklady na obnovení již vydaných stanovisek). Jisté náklady již tyto osoby vynaložily pro získání povolení ohledně dílčích záležitostí svých záměrů (napojení na technické či komunikační sítě), Získáním těchto dílčích povolení jim přitom mělo vzniknout legitimní očekávání, že získají také povolení samotných záměrů.

[23] Nejvyšší správní soud v tomto ohledu upozorňuje, že se nebude zabývat tím, zda těmto stavebníkům vzniklo nějaké legitimní očekávání či zda je nynější stavební uzávěra skutečně nezákonná. Posouzení těchto otázek teoreticky může mít své místo až při přezkumu nyní napadeného rozsudku krajského soudu. Pokud ale jde o nynější rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku, tak dle soudu by přiznáním odkladného účinku mohla těmto stavebníkům vzniknout zásadní újma. S delším řízením o kasační stížnosti, pokud by se v něm nakonec závěry krajského soudu potvrdily, by totiž narůstalo riziko, že daní stavebníci by museli např. aktualizovat svoji stavební dokumentaci podle aktuálních právních předpisů anebo, že by teoreticky museli žádat o aktualizovaná stanoviska. Tím, že daní stavebníci již proinvestovali část svých prostředků, se nynější situace liší od jinak skutkově srovnatelných situací, o kterých Nejvyšší správní soud rozhodoval svými výše uvedenými usneseními čj. 5 As 255/2016-25 a 8 As 152/2015-64 (ve druhé uvedené věci sice šlo o přezkum územního plánu, nicméně jeho závěry jsou přiměřeně aplikovatelné také na přezkum stavebních uzávěr). Tehdy soud přiznal odkladný účinek bez dalšího, neboť neshledal, že by na straně tehdejších stavebníků existovala možnost zásadní újmy, jakou je

pokračování

právě ztráta již proinvestovaných prostředků. Naopak v usnesení z 7. 5. 2014, čj. 1 As 50/2014-69, Nejvyšší správní soud shledal, že tehdejší stavebník již proinvestoval finanční prostředky (tehdy šlo o přezkum územního rozhodnutí). Soud tedy sice přiznal kasační stížnosti „odpůrce stavby“ odkladný účinek, nicméně s ohledem na zájmy tehdejšího stavebníka fakticky uzavřel, že o věci rozhodne přednostně (body 18 až 20 odkazovaného usnesení).

[24] Vzhledem ke skutkovým okolnostem nynější věci tedy Nejvyšší správní soud přistoupil k následujícímu rozhodnutí: Návrhu stěžovatelky soud vyhověl a přiznal její kasační stížnosti odkladný účinek. Pokud by totiž soud odkladný účinek nepřiznal, tak by mohl být nastolen právní stav, kterému se stěžovatelka snaží zabránit a který by ani při případném úspěchu své kasační stížnosti již teoreticky nemusela zvrátit (bod [20] tohoto usnesení). Zároveň ale soud rozhodne o této kasační stížnosti přednostně, neboť shledal, že v nynější věci jsou pro přednostní projednání a rozhodnutí dány závažné důvody (§ 56 odst. 1 s. ř. s.). Ty spočívají v tom, že přinejmenším navrhovateli a OZNR XIV) mohou soustavně vznikat náklady spojené s nejistotou výsledku tohoto řízení. Přednostním projednáním tedy soud zmírní případnou újmu těchto osob (obdobně také usnesení NSS z 24. 5. 2024, čj. 8 As 115/2024-108, bod 16).

[25] Vzhledem ke skutkovým okolnostem věci Nejvyšší správní soud nepřistoupil na argument OZNR XIV) – XVI), že kasační stížnosti by neměl být přiznán odkladný účinek, neboť stěžovatelka může pro hájení svých zájmů využít jiné právní prostředky. S těmito OZNR lze na jednu stranu souhlasit v tom, že přiznání odkladného účinku by mělo být jen výjimečně (usnesení NSS z 24. 7. 2025, čj. 22 As 128/2025-52, bod 7). Soud má však za to, že v nynější situaci je pro ochranu zájmů stěžovatelky vhodnější právě institut přiznání odkladného účinku oproti jiným právním možnostem. Jde-li o možné přijetí nového územního plánu, tak to může trvat i několik let (rozsudek NSS z 18. 7. 2024, čj. 8 As 188/2023-66, bod 36). Stěžovatelka v tomto ohledu uvádí, že má teprve dojít ke zveřejnění jeho návrhu. Lze tedy očekávat, že nový územní plán nebude přijat v nejbližší době, neboť jeho návrh by měl být následně ještě veřejně projednán, stěžovatelka by měla vypořádat připomínky k tomuto návrhu, rozhodnout o námitkách anebo by mělo být vydáno stanovisko nadřízeného orgánu (§ 96 až § 101 zákona č. 283/2021 Sb., stavební zákon). Jde-li o potenciální novou stavební uzávěru, tak i jejímu přijetí musí předcházet splnění zákonem předvídaných procedurálních požadavků (např. její návrh je třeba projednat s dotčenými orgány - § 127 stavebního zákona). U nyní napadené stavební uzávěry uplynulo přibližně 6 měsíců mezi rozhodnutím o jejím pořízení a mezi jejím přijetím. Ani nová uzávěra tak nemusí přinést včasnou ochranu zájmům stěžovatelky.

[26] Ačkoliv by se Nejvyšší správní soud neměl v této fázi vyjadřovat k rozhodovacím důvodům krajského soudu, tak i přesto by na tomto místě měl zareagovat na tvrzení stěžovatelky, které stěžovatelka uvedla ve svém návrhu na přiznání odkladného účinku: Není pravdou, jak tvrdí stěžovatelka, že by krajský soud fakticky shledal zákonnost obsahu nynější uzávěry. Krajský soud se zabýval pouze otázkou politické vůle zastupitelstva a jelikož již v této otázce shledal nezákonnost nynější uzávěry, tak se samotným obsahem uzávěry již dále nezabýval.

[27] Jde-li o účast obce Těrlicko v řízeních o povolení záměrů, tak lze souhlasit s tím, že obec Těrlicko by mohla v těchto řízeních podávat námitky v rozsahu své samostatné

působnosti [§ 182 písm. b) ve spojení s § 190 odst. 3 stavebního zákona]. To však nemusí znamenat, že by stavební úřad rozhodl ve prospěch těchto námitek. V případě, že by kasační stížnosti nebyl přiznán odkladný účinek, a zároveň by ještě nebyla přijata nová uzávěra či nový územní plán, pak by stavební úřad rozhodoval v souladu se stávajícím územním plánem. V takovém případě by ale jeho rozhodnutí patrně nemuselo reflektovat cíle či důvody, pro které stěžovatelka přijala nynější uzávěru a pro které chce obec přijat nový územní plán. Tato rozhodnutí stavebního úřadu by tak mohla nastolit stav, který by stěžovatelka již nemusela zvrátit i při úspěchu v řízení o této kasační stížnosti (bod [20] tohoto usnesení).

[28] Pokud jde o odkaz OZNŘ IV) na usnesení Nejvyššího správního soudu čj. 6 As 61/2013-20, tak v něm se skutečně uvádí, že zrušil-li krajský soud napadený správní akt pro procesní vadu, pak Nejvyšší správní soud nepřizná kasační stížnosti žalovaného odkladný účinek (byť i z tohoto pravidla existují výjimky – body 11 až 13 odkazovaného usnesení). Soud tehdy vysvětlil, že za takové situace správnímu orgánu nic nebrání v tom, aby v novém rozhodnutí rozhodl stejně, jako rozhodl i ve svém předchozím rozhodnutí (soud tehdy reagoval na otázku, jak zamezit tomu, aby správní orgán nevydal dvě protichůdná rozhodnutí o stejné věci). Tento závěr ovšem není na nynější věc zcela aplikovatelný. Jak totiž dovodila výše soudem zmiňovaná judikatura, rozhodnutím o povolení záměru vznikají účinky, které již nelze stavební uzávěrou (či územním plánem) překonat. Proto také soud ve skutkově srovnatelných situacích přiznal kasačním stížnostem odkladné účinky, aniž by se dále zabýval otázkou, pro jaké vady krajské soudy zrušily dané stavební uzávěry či územní plány (jde tedy o výše zmiňovaná usnesení čj. 3 AOs 2/2012-34, 5 As 255/2016-25 a 8 As 152/2015-64; zmínit lze také usnesení NSS z 26. 6. 2024, čj. 2 As 118/2024-46, body 15 až 17, anebo z 15. 7. 2014, čj. 6 As 131/2014-31).

[29] Na základě stejných úvah rozhodl Nejvyšší správní soud stejným způsobem také v usnesení *Horní Bludovice*. Také tehdy soud shledal, že účinky pravomocného územního rozhodnutí by již nešlo překonat novým územním plánem či změnami územního plánu. OZNŘ IV) má pravdu v tom, že v tehdejších případech šlo o jednoho stavebníka, kdežto v nynější věci jde o vícero stavebníků [v nynější věci jde minimálně o navrhovatele a OZNŘ XIV); další OZNŘ se o svých případných stavebních záměrech, alespoň výslovně, nezmiňují]. Soud ovšem v nynější věci neshledal důvod, proč by se závěry usnesení *Horní Bludovice* měly na základě množství potenciálních stavebníků překonávat. Soud však zohlednil zájmy těchto stavebníků, a proto, jak uvedl v bodě [24] tohoto usnesení, rozhodne o nynější kasační stížnosti přednostně. OZNŘ XIV) – XVI) ve vztahu k usnesení *Horní Bludovice* namítají, že toto usnesení nelze na nynější věc aplikovat také proto, neboť tehdejší stěžovatelka se soustavně bránila proti výstavbě, kdežto nynější stěžovatelka se začala proti výstavbě bránit až poté, co tuto výstavbu nejprve sama umožňovala. Nejvyšší správní soud však s tímto argumentem nesouhlasí, neboť soud v tehdejší věci nepovažoval aspekt soustavnosti za rozhodovací důvod. Slovem „soustavně“ měl soud na mysli skutečnost, že tehdejší stěžovatelka využila několik právních způsobů k tomu, aby dané stavbě zamezila.

[30] Co se týče odkazu OZNŘ IV) na rozsudek Krajského soudu v Praze (bod [15] tohoto usnesení), tak tento odkazovaný rozsudek se zabýval otázkou přezkoumatelnosti tehdy napadené stavební uzávěry. Jde-li o otázku případné přezkoumatelnosti nyní napadené stavební uzávěry, tak tou se Nejvyšší správní soud bude případně zabývat až při rozhodování o věci samé.

pokračování

[31] Jde-li o návrh OZNŘ IX) na provedení důkazu audionahrávkou, tak Nejvyšší správní soud tento důkaz nyní neprovede. Tento důkaz se totiž týká otázky zákonnosti postupu stavebního úřadu ohledně žádosti OZNŘ IX) o územně plánovací informaci, kdežto nyní soud rozhoduje o tom, jaká újma může vzniknout účastníkům a OZNŘ při přiznání či nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve věci nyní napadené stavební uzávěry. Tento důkazní návrh se tedy mýlí s předmětem nynějšího rozhodování soudu.

[32] Z výše uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek. Učinil tak ve vztahu k záhlaví označenému rozsudku krajského soudu, v důsledku čehož až do právní moci rozhodnutí o kasační stížnosti dochází k plnému pozastavení účinků tohoto rozsudku. Tím však soud žádným způsobem nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé (usnesení NSS z 28. 2. 2025, čj. 8 As 20/2025-33, bod 16).

[33] Rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku podléhá soudnímu poplatku ve výši 1 000 Kč, a to podle položky 20 sazebníku soudních poplatků, který je přílohou zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích. Povinnost zaplatit soudní poplatek za rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku vzniká dnem právní moci rozhodnutí, jímž bylo o návrhu rozhodnuto a v němž byla navrhovateli uložena povinnost soudní poplatek zaplatit [§ 4 odst. 1 písm. h) zákona o soudních poplatcích, *per analogiam*; usnesení rozšířeného senátu NSS z 4. 6. 2024, čj. 9 As 270/2023-21, č. 4616/2024 Sb. NSS, bod 21 a násl.]. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto usnesení. Stěžovatelce však nestanovil lhůtu pro zaplacení soudního poplatku, neboť ta jej již zaplatila při podání kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 7. ledna 2026

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu